Η Κοίμησις της Θεοτόκου († Αρχ. Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι. Μ. Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Αυγούστου, 2018

Οἱ ἑορτές τῆς Παναγίας μας, οἱ Θεομητορικές Ἑορτές καί μέσα σ' αὐτές ἡ μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἕνα Πάσχα μικρό, ἕνα Πάσχα μές τό καλοκαίρι, μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά ἐκφράσωμε τήν βαθειά μας εὐγνωμοσύνη πρός τήν Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ μας καί δική μας Μητέρα γιά ὅτι ἔχει κάνει γιά τό ἀνθρώπινο γένος καί γιά τόν κάθε ἕνα ἀπό μᾶς. Διότι, χωρίς τή δική της συνέργεια καί προσφορά εἰς τόν Ἅγιον Τριαδικόν Θεόν δέν θα ἐνσαρκοῦτο ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Περίμενε ὁ Θεός νά βρεθεῖ μία τέτοια ἁγία ψυχή, πανάσπιλη, πάναγνη, ἡ ὁποία θά προσέφερε ὅλη τήν ἐλευθερία της εἰς τόν Θεόν, ὥστε καί ὁ Θεός νά προσφερθῆ ὁλόκληρος σ' Αὐτήν.

Κι αὐτή ἦταν ἡ εὐλογημένη Μαρία, ἡ ταπεινή κόρη τῆς Ναζαρέτ. Τήν εὐγνωμονοῦμε. Μᾶς ἔδωσε ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχουμε στή ζωή μας. Τόν Σωτῆρα μας. Τί θά εἴμαστε χωρίς τόν Σωτῆρα Χριστόν. Οἱ ἀπελπισμένοι κατάδικοι τοῦ θανάτου. Οἱ αἰώνιοι αἰχμάλωτοι τοῦ διαβόλου. Χωρίς ἐλπίδα. Ἐάν λοιπόν ἔχωμε Σωτῆρα καί Λυτρωτή καί Θεόν τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν Θεόν ἐνανθρωπήσαντα, αὐτό τό ὀφείλουμε εἰς τήν Κυρίαν Θεοτόκον.

Γι' αὐτό ὁ ἔπαινος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι παντοτινός. Οἱ ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι παντοτινοί κι ἀνεξάντλητοι πρός τό πρόσωπον τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Κανένα πρόσωπο ἐπί τῆς γῆς δέν ἐτιμήθη μέ τόσους ὕμνους, μέ τόσες δοξολογίες, μέ τόσες διακοσμητικές ἐκφράσεις μέ ὅσες ἡ Παναγία μας...

Ἡ Ἐκκλησία ἤδη ἀπό τήν 3η Οἰκουμενική Σύνοδο τῆς ἔδωσε τόν τίτλο Θεοτόκος, ὁ ὁποῖος ὅρος «Θεοτόκος» κατά τούς ἁγίους Πατέρες, τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο περικλείει ὅλο τό μυστήριο τῆς σωτηρίας καί τῆς εὐσεβείας. Διότι ἠρνοῦντο οἱ αἱρετικοί ὅτι ἡ κυρία Θεοτόκος ἔτεκε Θεόν ἐνανθρωπήσαντα. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία διετράνωσε τήν πίστι της ὅτι ἡ κυρία Θεοτόκος ἐγέννησε Θεόν ἐνανθρωπήσαντα, τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὅτι ἔγινε τό ἐργαστήριον τῆς ἀπορρήτου ἑνώσεως τῶν δύο φύσεων, τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης. Διότι, μέσα εἰς τήν ἁγίαν κοιλίαν της ἀπό τήν ὥρα τῆς συλλήψεως τοῦ Μονογενοῦς της Υἱοῦ ἡνώθη ἡ ἀνθρωπίνη μέ τήν Θεία φύσι καί ἐκυοφορήθη ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Γι' αὐτό λοιπόν καί χαρακτηρίζεται ἐργαστήριον τῆς ἀπορρήτου ἑνώσεως τῶν δύο φύσεων. Καί αὐτά ὅλα δέν πρέπει νά τά ξεχνᾶμε, δέν τά ξεχνάει ποτέ ἡ Ἐκκλησία˙ γι' αὐτό καί ὁσάκις ἡ Ἐκκλησία δοξάζει τόν

Μονογενῆ της Υἱόν, δοξάζει καί τό πρόσωπο τῆς Παναγίας. Δέν ὑπάρχει Ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησίας, σύναξι τῆς Ἐκκλησίας, πού νά μήν καλεῖται καί ἡ Κυρία Θεοτόκος νά παρίσταται κι ἐκείνη καί μᾶλλον καί νά προΐσταται τῆς Συνάξεως τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅπως προΐστατο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων κατά τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ. Διότι, ὅταν ἀνελήφθη ὁ Κύριος εἰς τούς οὐρανούς ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐνεψύχωνε, ἐνεθάρρυνε, ἐδίδασκε, καθοδηγοῦσε τούς ἁγίους Ἀποστόλους. Ἦταν τρόπον τινά ἡ Γερόντισσά τους καί ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἡ Γερόντισσα, ἡ πνευματική Μητέρα ὅλων τῶν Χριστιανῶν, ὅσων ὀρθοδόξως πιστεύουν εἰς τόν Τριαδικόν Θεόν. Καί ἰδιαιτέρως νά εἶναι ἡ Γερόντισσα καί ἡ Μητέρα τῶν Μοναχῶν καί δή τῶν Ἁγιορειτῶν...

Ἐκεῖνο πού ἔκανε τήν Παναγία μας καί τήν ἀνέδειξε εἶναι ὄχι ἁπλῶς ὅτι ἐγέννησε παθητικά τόν Θεόν, τόν Θεάνθρωπον Χριστόν, ἀλλά συνήργησε εἰς τήν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ καί εἰς τήν κυοφορίαν τοῦ Χριστοῦ καί συνήργησε διότι, ὅπως λέγει τό σημερινόν Ἀποστολικόν Ἀνάγνωσμα, τῆς πρός Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς συμμετεῖχε κι αὐτή εἰς τό φρόνημα τοῦ Χριστοῦ... Αὐτό εἶναι τό φρόνημα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἄκρα ταπείνωσις, ἡ κένωσις, ἡ θυσία, ἡ προσφορά στό ἀνθρώπινο γένος. Κι αὐτό ἦταν καί τό φρόνημα τῆς Παναγίας μας. Δέν μποροῦσε ἐκείνη ἡ ὁποία ἐβάσταξε εἰς τούς κόλπους της τόν Θεόν νά μήν εἶχε τό ἴδιο φρόνημα μέ Ἐκεῖνον, τόν ὁποῖον κυοφοροῦσε. Αὐτό τό φρόνημα πού εἶχε ὁ Σαρκωθείς Κύριος καί ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐνεσαρκώθη καί ἐταπεινώθη καί ἐκένωσεν ἑαυτόν, αὐτό τό φρόνημα εἶχε καί ἡ ταπεινή κόρη τῆς Ναζαρέτ. Κι αὐτή ἐκένωσε τόν ἑαυτό της, προσέφερε τόν ἑαυτό της, τελείαν προσφοράν, δέν κράτησε τίποτα γιά τόν ἑαυτό της. Καί αὐτό τό φρόνημα ζητάει καί ὁ Κύριος Ἰησοῦς καί ἡ Κυρία Θεοτόκος ἀπό μᾶς τούς χριστιανούς, τά παιδιά τῆς Παναγίας μας, τά τέκνα τῆς Παναγίας μας.

...Τό ἀκήρατον σκήνωμά της νοερῶς τό περιπτυσσόμεθα, τό ἀσπαζόμεθα καί τρόπον τινα καί μεῖς μετά τῶν ἁγίων Ἀποστόλων συμμετέχομεν εἰς τήν πάνσεπτον κηδείαν της, ἡ ὁποία ὅμως κηδεία δέν ἦταν παρά τό μεταίχμιο τῆς ἀναβάσεώς της εἰς τούς οὐρανούς. Διότι ἡ Κυρία Θεοτόκος, χάριτι καί φιλανθρωπίᾳ τοῦ Μονογενοῦς της Υἱοῦ, ἐξεδήμησε καί σωματικῶς πρός τόν οὐρανόν καί ἀνῆλθεν εἰς τόν οὐρανόν, διότι δέν μποροῦσε ἐκεῖνο τό Πανάγιο Σῶμα, τό ὁποῖον ἐκυοφόρησε τόν Θεόν νά τό φᾶνε τά σκουλήκια μέσα στή γῆ. Ἔπρεπε δεδοξασμένο νά ἀναστηθῆ καί νά καθήση στά δεξιά τοῦ Κυρίου καί νά πρεσβεύη γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Καί ἄλλοτε τό ἔχουμε πεῖ, τό λέω καί γιά ὅσους δέν τό ἄκουσαν, τούς ἀδελφούς προσκυνητάς, ἡ Παναγία μας εἶναι τό πρῶτο πρόσωπο τῆς Καινῆς Διαθήκης, τό ὁποῖον ἀνέστη, ἐκρίθη, ἐδικαιώθη, ἐδοξάσθη καί κάθεται εἰς τά δεξιά τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύουσα ὑπέρ ὅλου τοῦ κόσμου.

Συνεπῶς τήν Δευτέρα Παρουσία, ὅταν ὅλοι θά ἀναστηθοῦμε καί θά βρεθοῦμε μπροστά στό Βῆμα τοῦ Κυρίου θά ἔχουμε τήν Παναγία μας μεσίτρια καί προστασία καί βοήθεια.

Γιά ὅλα αὐτά λοιπόν τήν εὐγνωμονοῦμε καί τήν παρακαλοῦμε νά μᾶς φωτίση νά μήν εἴμεθα ἀνάξια παιδιά της, ἀλλά νά κάνουμε τόν ἀγῶνα μας τόν καθημερινό καί νά ἔχουμε τό φρόνημά της, αὐτό τό φρόνημα πού εἶχε καί ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, τό φρόνημα τό ταπεινό, τό θυσιαστικό, τό φρόνημα τῆς ἀγάπης καί τῆς θυσίας. Βοήθειά μας ἡ Παναγία καί καλή δύναμι στόν ἀγῶνα πού ἔχει ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

(Πηγή: aktines.blogspot.com*)*